

**'VRIJE WIL IS EEN GIFT,
HET GEBRUIK ERVAN EEN GAVE'**

PROLOOG

Ze lag te woelen in haar bed en voelde hoe het dekbed van haar afgleed. In haar slaap tastte ze ernaar, maar ze greep in een eindeloos niets. Het was stil om haar heen, doodstil.

Langzaam opende ze haar ogen en ze keek verwonderd om zich heen. Het dekbed zag ze niet. Slaapdronken stond ze op en liep in een roes naar de woonkamer. De verbindingsdeur met het kantoor stond open, zoals die 's nachts altijd openstond, maar toch klopte er iets niet.

Plotseling hoorde ze een zacht, knerpend geluid, dat uit het stille vertrek leek te komen. Ze liep langzaam het kantoor binnen en tuurde in het duister om zich heen. Alles leek in orde...

Weer klonk dat knerpende geluid. Haar adem stakte in haar keel. Haar blik werd naar de voordeur getrokken. Langzaam liep ze ernaartoe.

Toen zag ze het, onopvallend, alsof de deurklink altijd iets omlaag stond. Ongelovig kneep ze haar ogen dicht om uit de bizarre droom te ontwaken, maar toen ze haar ogen opende, stond ze nog steeds in het donkere kantoor, starend naar de schuine deurklink. Er was daar iemand, iemand die vanuit het trappenhuis haar huis probeerde binnen te dringen.

Verstijfd van schrik stond ze daar. Ze wilde wegsnellen om haar pistool te pakken of haar telefoon, maar het leek of haar geest de macht over haar lichaam was kwijtgeraakt. Het angstzweet brak haar uit. Ze kon alleen maar wachten, wachten op wat komen ging.

De deur kraakte zachtjes bij het opengaan, tergend langzaam. Een hand verscheen om de deuropening, zwart en behaard. Met afgrijzen staarde ze ernaar. Ze wilde de deur hard dichtslaan om de

eigenaar van die griezelige hand voorgoed buiten te sluiten, maar ze was niet in staat om haar armen te bewegen.

Hulpeloos keek ze toe hoe de deur verder openging, langzaam maar onvermijdelijk, totdat de brute, angstaanjagende indringer haar zou ontdekken, een gemakkelijke prooi voor hem.

Woedend om haar eigen machteloosheid en verwonderd over het lijdzaam accepteren van haar eigen lot, wachtte ze af. Het zou eindigen, hier en nu. Er was geen weg terug, nu niet meer. Ze had haar kansen verspeeld. Haar ogen sloten zich en ze voelde hoe haar hals omklemd werd door een vreemde, loodzware greep. Ze hapte naar adem.

Wanhopig greep ze om zich heen en voelde plotseling hoe de druk wegviel. Er schuurde iets nats tegen haar gezicht.

Op het ergste voorbereid opende ze haar ogen. Twee grote, zwarte, kogelronde ogen staarden haar nietszeggend aan. Het wezen opende zijn bek. Ze herkende hem. Langzaam drong de waarheid tot haar door.

Het was slechts een illusie geweest, een angstaanjagende, dwaze illusie.

EEN VEELBELOVENDE VOORJAARSDAG

Marit Johansen keek in gedachten uit het raam van haar appartement op het Noordereiland in Rotterdam. Het beloofde een mooie voorjaarsdag te worden. Het zwakke zonlicht scheen schuchter haar huiskamer binnen en verwarmde haar gezicht. Met haar blik gericht op de Maas koesterde ze zich dromerig in het weldadige licht. De rivier oogde vredig onder een bijna wolkeloze hemel, waar zelfs het normaal zo gehaaste vrachtverkeer in een trager tempo leek te zijn vervallen.

Marit zuchtte diep, terwijl ze genoot van het unieke uitzicht vanuit haar woonhuis op de derde etage aan de Maaskade. Ze besepte dat ze het enorm getroffen had met de locatie van haar appartement. Zelfs het parkeren was er nog gratis en het centrum van Rotterdam lag op een steenworp afstand en was te bereiken via een rode tuibrug, de Willemsbrug.

Toch had ze er de laatste tijd twijfels over of het wel zo'n verstandige keuze van haar was geweest om haar woon- en werkadres te combineren. Het idee van een kantoor aan huis had haar toentertijd erg aangetrokken, maar ze had er geen rekening mee gehouden dat Bureau MaRiT geen doorsneekantoor was met doorsneeklanten. Marit was privédetective en haar bedrijfsnaam was een woordspeling voor 'Misdad & analyse, Relatie & info-Team'. Ze runde het bedrijf samen met haar broer James. Het afgelopen jaar had Marit ervaren dat het detectivewerk niet zonder risico's was. Hoewel ze nooit fysiek bedreigd was, waren er wel situaties geweest waarin ze zich niet veilig had gevoeld in haar eigen huis.

Marit herinnerde zich de bizarre droom van afgelopen nacht,

waaruit Tijs, haar gestreepte kater, haar zo ruw had doen ontwa- ken. Het was niet de eerste keer dat ze deze merkwaardige droom had, waarvan het einde nooit hetzelfde was, maar ze weigerde hals- starrig zich te laten intimideren door een dwaze nachtmerrie.

Zuchtend haalde ze haar schouders op. Voorlopig kon ze zich de luxe van een apart kantoor toch niet veroorloven. Misschien ooit, als ze een financiële reserve had opgebouwd, maar daarvoor bestond Bureau MaRiT nog te kort.

Haar gedachten werden onderbroken door de Roze Panter-bel- toon van haar telefoon. Op de display van haar mobiel zag ze dat het Jack Stevens was, een collega-privédetective, met wie ze sinds kort een relatie had.

‘Hé, Jack,’ zei Marit vrolijk, ‘hoe is het met je?’

‘Prima, pops,’ antwoordde hij, ‘heb je nog veel aan mij moeten denken?’

Glimlachend schudde ze haar hoofd. Dat was Jack ten voeten uit, op het arrogante af en erg tevreden met zichzelf.

‘Afgezien van het feit dat er meer is dan Jack Stevens alleen om mijn gedachten aan te wijden, heb ik daar de tijd niet voor.’

Hij lachte geamuseerd. ‘Dan wordt het de hoogste tijd voor een afspraakje, dame, zodat je weer met beide benen op de grond staat en weet waar het in het leven om draait.’

‘Om Jack Stevens hoogstwaarschijnlijk,’ merkte ze gevat op. ‘Tja, een afspraakje kan nooit kwaad.’

Inwendig moest ze glimlachen. Jack was een figuur apart, boei- end en irritant tegelijk, maar met het hart op de juiste plaats en bovendien niet onaantrekkelijk met zijn donkere, markante voor- komen.

‘O ja, ik heb vandaag een aardig telefoontje gehad. Een wanho- pige klant smeekte om mijn expertise, wat ik haar overigens niet kwalijk kan nemen. Ik denk dat het je zal interesseren.’

Marit fronste haar wenkbrauwen. ‘Een echtscheidingszaak?’

Hoewel hij haar te kennen had gegeven dat echtscheidingsza-

ken hem steeds meer verveelden, was Jack inmiddels een expert op dat gebied en verdiende hij er de kost mee.

‘Gelukkig niet. Deze zaak lijkt me gecompliceerder, met hopelijk een beetje vuurwerk als dessert.’

‘Toch niet letterlijk, hè?’ grapte ze.

‘Wie weet,’ reageerde hij geheimzinnig. ‘In ieder geval denk ik dat het een zaak voor twee is. Dus wat denk je ervan?’

Marit en Jack hadden al eerder samen aan een opdracht gewerkt, en hoewel de samenwerking niet altijd even soepel was verlopen, hadden ze de klus, deels dankzij onorthodoxe methoden, weten te klaren.

‘Dan is het zeker de hoogste tijd voor een afspraakje,’ antwoordde ze resoluut, haar nieuwsgierigheid verbergend. ‘Wat denk je van Hotel New York? Misschien kunnen we zelfs wel buiten aan het water zitten in het zonnetje.’

Jack lachte. ‘Jij denkt weer aan eten terwijl ik het over de misdaad heb, maar verschil moet er zijn. Zullen we er een lunch van maken? Ik haal je zo wel op, dan bespreken we de rest bij een goed glas wijn.’

Marit stemde hiermee in. Fronsend hing ze op. Ze vroeg zich af of ze ooit aan zijn opmerkingen zou kunnen wennen. In ieder geval wist hij haar nieuwsgierigheid te prikkelen. Ze vroeg zich af in welk avontuur ze nu weer zou belanden. Blijkbaar was het dus geen echtscheidingszaak.

Ze besloot om haar broer James te bellen omdat ze hem die week nog niet gesproken had en het hun gewoonte was om elkaar regelmatig op de hoogte te houden van de zakelijke ontwikkelingen. Hoewel er altijd wel iets te doen was bij Bureau MaRiT, zoals het opsporen van vermiste huisdieren of van mensen die na een ongeluk waren doorgereden, was het op het moment niet druk en draaide James meer uren voor het verzekeringsbedrijf waar hij voor werkte.

Zoals altijd klonk James opgewekt toen ze hem belde.

‘Hé, zus, hoe staat het ermee? Heb je die verdwenen sint-bernard al weten te traceren?’

‘Prima, James,’ antwoordde ze vrolijk. ‘Over onze harige vriend gesproken, die heeft nog voor de nodige consternatie gezorgd bij zijn bazinnetje, maar het is allemaal goed gekomen.’

Het ging om een alleenstaande vrouw uit de buurt, die haar om assistentie had gevraagd bij het opsporen van haar bejaarde hond. Het bleek dat het dier zijn toevlucht had gezocht bij een eenzame man die de verdwaalde hond onderdak had verleend. De man was in korte tijd erg gehecht geraakt aan het dier en had zich weinig moeite getroost om de rechtmatige eigenaar te zoeken. Hij was gewend geraakt aan de gezamenlijke wandelingen en het gezelschap.

Het was tijdens zo’n wandeling dat Marit de viervoeter in het vizier kreeg. Toen het dierenmeldpunt haar niet had kunnen helpen, was ze er op goed geluk van uitgegaan dat de hond zich nog ergens in de buurt van het Noordereiland moest bevinden. Met moeite had de man afstand gedaan van de hond, maar niet zonder de verzekering van de eigenares dat hij zo nu en dan een ommetje met het dier mocht maken, omdat de oude sint-bernard nu ook aan hem gehecht leek te zijn.

Marit lachte even bij de herinnering en vroeg aan James of hij die week nog op kantoor was geweest. Haar broer had een eigen sleutel, zodat hij gewoon aan het werk kon gaan als Marit er niet was.

‘Dat is waar ook, Marit, er heeft nog iemand voor je gebeld gisteren,’ zei hij verontschuldigend. ‘Het is me helemaal ontschoten, sorry. Ik kreeg een dringend telefoontje van kantoor en ben direct weggegaan. Als het goed is, ligt er nog een krabbel van het gesprek op mijn bureau. Het klonk veelbelovend. Stom dat ik vergeten ben het door te geven.’

‘Staat je netjes, broer,’ lachte ze. ‘Als je nog een minuutje hebt, dan kijk ik gelijk even.’ Ze liep naar het aangrenzende kantoor-

vertrek en bekeek aandachtig zijn bureau. Lang hoefde ze niet te zoeken, want James was ordelijk ingesteld en het briefje lag netjes boven op een stapel papieren in zijn opbergbakje. ‘Gaat het om ene mevrouw Vosdonk? Er staat een 06-nummer bij.’

‘Ja inderdaad, ze zei dat ze jouw naam had doorgekregen van Cora Rokks.’

Cora Rokks, een rijke juweliersvrouw uit Wassenaar, had Marit benaderd omdat ze haar man verdacht van overspel. De vrouw in kwestie bleek echter zijn buitenechtelijke dochter te zijn. Helaas was dit misverstand nooit tussen hen uitgesproken, omdat Cora’s man voortijdig aan zijn einde was gekomen. Marit had de ongelukkige weduwe daarna geholpen in contact te komen met de familie van haar overleden man. Het was een bijzondere zaak geweest, die ze niet snel zou vergeten.*

‘Die Cora Rokks, ik moet nog steeds een keer bij haar langs-gaan, dan kan ik haar meteen bedanken voor de klandizie. Ik ben benieuwd hoe het haar nu vergaat met haar kersverse familie. Heb je nog gehoord waar het over ging?’

‘Geen idee, ze wilde jou met alle geweld spreken. Ongelukkige uitdrukking trouwens, zo gewelddadig klonk ze niet. Volgens mij ging het om een verdwenen dochter of zoiets.’

Marit kon haar opwindning met moeite verbergen. ‘Ik zal haar direct bellen. We kunnen wel weer een leuke klus gebruiken en Cora Rokks heeft ons al eerder een opdracht toegespeeld, het tragische ongeval van haar man buiten beschouwing gelaten, natuurlijk.’

Ze spraken af om binnenkort nog even contact te hebben met elkaar en beëindigden het gesprek.

Nieuwsgierig toetste Marit het 06-nummer in.

‘Met Laura Vosdonk. Met wie spreek ik?’

*‘Het Verdwenen Kind’